

Németh Lőrinc: Tengeri herkentyű

Mindig olyan akartam lenni, mint egy atléta.

Arról álmodoztam, hogy majd egyszer én is kijutok az olimpiára.

Azonban egyelőre ez még nem jött össze, és úgy érzem nem is fog.

Erre egy tesiórán jöttem rá, amikor éppen a kézenállást osztályozták.

Az osztály nagy részének sikerült is, csak páran, velem az élen akadtak meg.

A többiek biztattak, hogy menni fog, és tippeket is bőségesen adtak, mit hogyan csináljak. Már el is képzeltem, hogy valóban fordítva látom a világot.

Aztán amikor rám került a sor, neki indultam, magam elé raktam a kezem, és a hátsó felemet meglendítettem felfele.

Sikerült, már mondtam magamban, mire rájöttem, hogy mégsem.

Úgy összerogytam, mint egy kilencvenéves vénember, amikor ráülnek. Mit ne mondjak, érdekes pozícióban csapódtam a földre.

A nyaktöréshez hasonlított a pózom, és talán egy kis gerincferdüléssel megspékelve garnélaként feküdtem a földön.

Természetesen kitört a nevetés körülöttem. Hamarosan észbe kaptam, és már én is csak kacagni tudtam magamon.

Rájöttem, hogy az olimpia helyett más célt kell találnom magamnak.

Németh Lőrinc 8.a

Zalaegerszegi Dózsa György Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola